

3456 - Пайравӣ аз имом дар намози таровеҳ то ба охир расидани он

савол

Агар саҳеҳтарин дидгоҳ дар мавриди шумораи рақъатҳои намози таровеҳ ёздаҳ рақъат бошад ва ман дар масҷиде намоз бихонам, ки мардум дар он ҷо намози таровеҳро бисту як рақъат мехонанд. Оё метавонам пас аз рақъати даҳум аз масҷид берун шавам ё беҳтар аст, ки бо онҳо бисту як рақъатро комил бихонам?

Ҷавоби муфассал

Ҳамду сано барои Аллоҳ.

Беҳтар аст, ки намозро бо ҳамаҳои имом ба поён бирасонад, агарчи зиёда аз ёздаҳ рақъат намоз бихонад, зеро зиёд хондани таровеҳ ҷоиз аст. Далели он сухани паёмбар (дуруду паёми Аллоҳ бар ӯ бод) аст, ки мефармояд:

«Ҳар кас бо ҳамаҳои имом ба намоз биистад, то ин ки имом аз намоз фориғ шавад, Аллоҳ таъоло барояш савоби намози як шабро менависад».

Ривояти Насоӣ ва дигарон. Китоби "Сунану-н-насоӣ", боби "Қиёму шаҳри Рамазон".

Ҳамчунин далели он сухани зерини паёмбар (дуруду паёми Аллоҳ бар ӯ бод) аст, ки мефармояд:

«Намози шаб ду рақъат, ду рақъат аст. Ва агар аз фаро расидани субҳ битарсӣ, як рақъат намози витр бихон». Ин ҳадисро ҳафт муҳаддисон ривоят кардаанд ва ин лафзи Насоӣ аст.

Бе шак пойбандӣ ба суннати паёмбар (дуруду паёми Аллоҳ бар ӯ бод) авлотару беҳтар аст ва савоби бештаре дорад, ба шарте ки тулонӣ ва зебо анҷом дода шавад, аммо агар сухан дар мавриди интиҳоб байни тарки имом ба хоҳири шумораи рақъатҳо ё боқӣ мондан бо ӯ дар рақъатҳои изофагӣ бошад, беҳтар аст, ки намозгузор бо имом то охир намоз бихонад,

далели он ҳадисҳои қаблӣ мебошад. Дар баробари ин бояд имомро ба пайравии суннат насихат кард.